

e-com.Ud'A

Número 29

31 de maig de 2007

Consell editorial

- Univers Bertrana
- Manel Cayetano
- Aleix Dorca
- Sara Esqué
- Miquel Nicolau
- Josefina Porras
- Alexandra Saz

Contacte: butlleti@uda.ad

El poc que sé ho dec a la ignorància.

Plató

Extraradi	1
Editorial	1
Què fem?	2
Parlem?	3
Qui és qui?	5
Flaixos de llengua	6
Info-Ud'A	7
Postres de músic	9
La foto	12

Extraradi

Per poder viure en plenitud

No és fàcil conviure amb el dolor aliè. La por a una sensació no coneguda ens angoixa. La impotència per calmar el malestar de qui tenim a prop, però que la malaltia ens allunya, ens neguiteja i irrita. Tot ens predispone malament enfront el dolor, no sabem que fer-hi; és llavors quan ens recordem de les infermeres.

Emocionalment és més difícil ajudar a suportar i apaivagar una malaltia, que no pas guarir-la. La feina del metge és científica, confiem en el seu diagnòstic i tractament. La feina de les infermeres té un peu en la ciència i un altre en la psicologia emocional. Com que en aquest terreny tots tenim una opinió formada, i encara més si el malalt és parent o amic, sovint veiem més la infermera

com una persona al servei de les nostres decisions, que no pas com una professional que sap fer amb plena qualificació allò que nosaltres som incapaços de suportar ni tant sols anímicament: conviure amb el dolor de l'altre, generar estratègies tècniques i psicològiques per apaivagar-lo i administrar el tractament segons les necessitats del moment.

Considerem la infermera com a una auxiliar i ens equivoquem. Formades en una explícita branca del coneixement, la feina de les infermeres és complementària a la dels metges, no subordinada. El desconeixement i la por ens impedeixen entendre la complexa relació que hi ha entre la salut i la malaltia. *(continua a la pàgina següent)*

Editorial

El documental emès a La 2 referent a la seguretat a nivell internacional posa la pell de gallina: controls de tota mena, deixem rastre de tots els moviments que fem i per on passem, sense ser-ne del tot conscients... Qui no té un mòbil o navegador? I correu electrònic? I la targeta bancària o de crèdit, que utilitzem gairebé per comprar el pa?

Segons el documental, aquests controls d'avui ens garanteixen un cert *nivell de seguretat*. Es pot localitzar una persona allà on sigui del món, només cal estar en el punt de mira de qui busca i ..., ja et tenen.

Fixeu-vos bé, fins i tot hi ha alguna sala de festes que incorpora als clients que ho desitgen xips d'identificació. O sigui que es pot gaudir de festa sense que ningú us sostregui la cartera perquè us envien la factura a final de mes. On anirem a parar! Reflexionem tots plegats: fins on arriba l'espai privat de les persones i on comença l'espai públic? Anys enrere es parlava del futur, com si mai no pogués arribar. Fent memòria, recordeu el programa televisiu *Més enllà del 2000?* Hem canviat de segle i de mentalitat, amb l'objectiu de tenir-ho tot sota control, però sota control de qui i amb quina utilitat?

Els polítics ens diuen que tenir-ho tot sota control garantirà la nostra seguretat i integritat física.

Com a exemple, l'alcaldeable per a Barcelona Xavier Trias, ha proposat, durant la darrera campanya municipal catalana posar càmeres a certs llocs conflictius de la ciutat. I sense anar més lluny, aquí a Andorra, el passat més d'abril el ministeri d'interior va adquirir l'*orella global*: un nou sistema de control de les telecomunicacions que sembla que té un ús pràcticament il·limitat (missatgeria instantània, correu electrònic, faxos, telèfons), tot i que amb el que ens ha costat, 1,3 milions d'euros, hauria de poder llegir-nos també el pensament!

El pitjor és que si seguim per aquests camins arribarà un dia que la novel·la *1984*, escrita per George Orwell l'any 1949, deixarà de ser ficció per convertir-se en realitat. Si ho recordeu, en aquesta novel·la el personatge del Gran Germà, (*Big Brother*), és de caràcter omnipresent. Ho controla tot, fins i tot el pensament.

Però, deixant de banda la ficció, que a vegades és superada per la realitat, i tornant a la qüestió plantejada a l'inici, fins on arriba l'espai privat de les persones i on comença l'espai públic? O, plantejant-lo d'una manera diferent..., fins a quin punt hem de renunciar a la nostra llibertat per poder gaudir de seguretat? Se'ns planteja una dicotomia entre dos conceptes que sembla que en aquests dies difícilment poden anar junts: llibertat/seguretat, espai públic/espai privat.

Extraradi

Per poder viure en plenitud

Els metges han d'articular aquesta relació fins reduir-la al mínim, les infermeres han d'administrar els ritmes i les seqüències perquè el trànsit de malalt a sa sigui el menys traumàtic possible.

La primera infermera que vaig conèixer va ser Catherine Barkley, protagonista d'*Un adéu a les armes*, el clàssic d'Ernest Hemingway. En la meua febril adolescència lectora vaig imaginar-me que, el dia que la desgràcia em portés al llit d'un hos-

pital, m'enamoraria de la infermera que m'atengués; que la seva cura i amabilitat em captivarien. I les vegades que he estat ingressat així ha estat: sóc enamorat de les infermeres, de la seva cura professional, de la seva humanitat infinita, del seu bon humor imbatible. Exercint la seva professió inoculen el verí més poderós: les ganes de viure en plenitud.

Rafael Vallbona

Què fem?

Comissió UdA Solidària

La Comissió UdA solidària es va crear durant el curs acadèmic 2005-06. La idea original va ser que estigués formada per representants de tots els estaments de la comunitat universitària (estudiants, personal docent i no docent), però la realitat és que ens falta la representació estudiantil. És per això que animem a tots aquells estudiants que tinguin inquietuds, a més a més de les estrictament acadèmiques, a conèixer-nos i unir-se a la Comissió.

Actualment formem part activa de la Comissió: Montserrat Aldomà, Meri Baró, Virgínia Larraz, Rosa Pérez, Fefi Porras i Alexandra Saz.

Col·laborem: Rosa Expósito, Montserrat Casalprim i Manel Cayetano,.

Des de la Comissió volem treballar per estimular la consciència col·lectiva, la solidaritat i la cooperació de la comunitat universitària.

Volem promoure la cultura de la igualtat, la tolerància, la llibertat i la defensa dels drets humans.

Què hem fet fins ara?

- Consolidació com a comissió:
 - S'ha fixat el calendari de reunions mensuals per a l'últim dimecres de cada mes de 14h a 15h
 - S'ha creat el logotip representatiu
 - S'ha redactat la missió i els objectius de la Comissió
 - S'ha publicat un díptic informatiu
- Campanya d'informació a totes les entitats, associacions i ONG del país, a més a més, de fer difusió entre la comunitat universitària.
- Col·laboració amb Càritas andorrana.
- Realització d'activitats bàsiques per recaptar diners: venda de samarretes i fundes per a telèfons mòbils. Podeu trobar els articles exposats a la recepció de la Universitat. Els diners que es recullen estan destinats a una ONG del país.
- Reunió amb Càritas andorrana per explorar diferents serveis i activitats que ofereixen: campanya de reis, de Nadal, recollida de roba...
- Xerrada conferència *Què porten els reis? Algunes reflexions sobre consum responsable*.
- Acte de lliurament dels diners a Càritas andorrana

A partir d'aquests moments ja estem treballant per escollir una nova entitat amb la qual col·laborar i continuar amb aquest projecte i amb l'ideari de la Comissió UdA solidària.

Us encoratgem a tots plegats que vingueu a participar a la Comissió, us necessitem per aportar noves idees, entusiasme ...

Podeu contactar amb nosaltres a través de l'adreça de correu electrònic solidaritat@uda.ad

Comissió UdA solidària

Què fem?

Manifest dels estudiants de l'Escola d'Infermeria (11 maig 2007)

Demà 12 de maig se celebra la Diada Internacional de la Infermeria, en record del naixement de Florence Nightingale, considerada la mare de la professió.

Nascuda el 12 de maig de 1820, fou la infermera que va assentar les bases de la infermeria que avui coneixem. La seva pràctica se centrava en els camps de batalla amb els ferits de guerra, oferint-los una atenció integral en tots àmbits de l'ésser humà: físic, psíquic i espiritual.

Se la coneixia com *la dama de la làmpada*, ja que és conegut que la senyora Nightingale vigilava els ferits a l'hospital militar de nits, sola i portant-ne una, essent aquest làmpada una font de llum i esperança dins un entorn de foscor i patiment.

Així, encara avui, la làmpada és el símbol representatiu de l'Escola d'Infermeria i del col·lectiu internacional d'infermeria.

Volem continuar alimentant la flama. Avui tenim diferents conceptes implícits a la professió: solidaritat, recerca, igualtat, docència, beneficència,

assistència, ciència, art...

I ja que la Infermeria és un art poc visual (les persones se l'enduen posat invisiblement), nosaltres, els estudiants de l'Escola d'Infermeria de la Universitat d'Andorra, hem decidit, per tal de reivindicar la nostra professió, ocupar momentàniament el cos escultòric per fer-nos visibles i evidenciar la necessitat que la societat té de nosaltres.

Agraïm per anticipat l'ocasió que els artistes ens han donat sense voler, en tant que la seva obra, com a plàstica, és material, i com a art, és reivindicació (de la bellesa si més no).

Bona Diada.

**Estudiants Escola d'Infermeria
de la Universitat d'Andorra
divendres, 11 de maig de 2007**

Parlem?

Els cagadubtes

El DIEC2 ens el defineix com a persona que difícilment sap desistir-se en haver de resoldre alguna cosa.

Dilluns vaig acompanyar una amiga a comprar una taula de jardí i el que semblava una tarda agradable es va convertir en una terrible angoixa per la condemna a la tria davant el gran ventall d'opcions de compra. I és que sempre hi ha decisions que es converteixen en un autèntic repte de tan complicades que són.

Quanta indecisió! Potser sí! Potser no! Potser, potser ...

Finalment, no vaig poder reprimir-me i li vaig dir:

Noia, ets una cagadubtes!

No feia gaire dies, que un familiar em va titllar de cagadubtes en no saber prendre una decisió a temps. Darrerament, també he pogut llegir al diari un article, on la jornada de reflexió que tanca la campanya electoral de les darreres eleccions del país veí, semblava que, en lloc de ser la jornada de reflexió, hauria de ser la jornada dels cagadubtes. Fins i tot, la literatura té cagadubtes, l'exemple de Hamlet que es mou entre el ser i no ser, que no sap si venjar o no la mort

del seu pare. O Descartes, que fins arribar a les seves veritats universals va haver de passar pels seus famosos dubtes.

Però, dubtar és humà, i és bo que el dubte sorgeixi de tant en tant. Només si ens fem preguntes serem capaços de contestar-nos, i només mentre dubtes pots seguir aprenent.

Però atenció! No ens resignem a seguir sent un etern cagadubtes i anar pensant que qui dia passa, any empeny, a no saber plantar cara davant les decisions importants i a no deixar-nos portar per les inèrcies que ens marqui la vida. No volem tampoc posar per davant *el que dec...* a *el que vull...*, ja que aquesta fórmula pot arribar a ser el punt de no-retorn, on la frustració per no haver fet o estat el que s'havia volgut envaeix tot el pensament i l'acció. I en algun punt d'aquest camí, és on ens hauríem de situar per saber tornar enrere i redreçar-lo.

Jo no deixaré de sorprendre'm davant del meu caràcter, alguna que altra vegada contradictori, i ho dic, perquè a vegades sóc més cagadubtes del que voldria.

Josefina Porras

Parlem?

El valor de les persones

Després del segrest d'aquesta nena anglesa mentre gaudia d'unes vacances amb la seva família, estem segurs quan viatgem?

És una pregunta per reflexionar.

La majoria de les famílies planifiquem les vacances amb ànsia. Em pregunto quin destí m'agradaria conèixer i visitar, què m'hi agradaria fer, quines són les atraccions del destí, potser la gent que hi viu, potser la cultura,...

M'agrada informar-me amb anterioritat de tot tipus de detalls que em puguin ser útils, però qui m'assegura que ho pugui controlar tot? Ningú.

Fins ara sempre havia cregut que allò que surt d'imprevist, és això, un imprevist, que fins i tot hi pot donar un cert encant, com un gra de sal que ressalta el gust. Tot i que després d'aquesta mena de fets, no sé si m'agraden els imprevistos.

Ho volem tenir tot controlat i en tot moment.

M'explico, un dia una amiga em va dir que el jovent d'ara estem mal acostumats. Cosa que volem, cosa que tenim i gairebé al mateix moment en què ho desitgem. M'explicava aquesta amiga que quan ella era petita tot tenia un cost addicional, el cost de saber-s'ho guanyar.

Avui dia, sabem quin esforç costa aconseguir les coses? Si em permeteu, us respondré jo mateixa, no.

No sabem quin valor tenen les coses que utilitzem a diari. Estem en un món consumista, on valorem tots aquells aspectes materials dels que estem envoltats i que gairebé tots desitgem tenir i tenim.

Però, i la família? I els amics?

Es troben a faltar quan ja no hi són, o quan en perilla la seva presència, o els mitjans de comunicació ens anuncien un fet com aquest.

Hi pensem quan necessitem alguna cosa a canvi. Quan ens manca el suport que rebem cada dia de les persones que estimem i ens estimen.

Us convido a reflexionar sobre nosaltres mateixos i els nostres, potser així seríem conscients del valor afegit que tenim les persones en front les coses materials.

Sara Esqué Boldú

Temps de bonança, esplendor i celebracions

L'altre dia em vaig aturar un moment a pensar amb la ment en *stand by*, amb la mirada fixada en l'horitzó proper, mentre sentia de lluny el xiuxiueig de l'aigua del riu tot intuïnt el seu camí.

Em vaig adonar que tenia un calendari a les mans, aquell que fins llavors ocupava un petit espai damunt la taula de treball. Al full del mes de maig vaig descobrir un conjunt de coloraines i flors significatives de primavera, mostra d'energia i bon temps.

Una fotografia senzilla, però alhora complexa, que m'ha dut a reflexionar sobre l'època de l'any en què estem.

Balcones engalanats i replets de colors, vermell, groc, verd, ... que fan vestir de festa el poble i

els seus ciutadans. Flors, desperten la pituitària captivada per les aromes que desprenen dels lilàs de molts jardins.

No sabria pas com definir aquesta època: temperatura ambient agradable, ganes de passejar, gaudir de la natura, ... Esplendor en el sentit més ampli.

Època de celebrar el baptisme, la comunió i l'enllaç. Potser per creença, tradició o consumisme. Qui ho sap?

Sara Esqué Boldú

Parlem?

Engreixa el vi?

El mes de maig és el mes estrella de les dietes, comencem a veure que l'estiu ja és aquí i qui més qui menys es comença a preocupar pels seus problemes amb el banyador.

Gairebé tothom sap que el vi procedeix de la fermentació del suc del raïm, però el que segur que molta gent desconeix és la seva composició: el seu component principal és l'aigua (aproximadament un 85%), seguida de l'alcohol etanol (entre un 11 i un 14%) i d'altres elements com àcids (per exemple, el tartàric i el màlic), polifenols, proteïnes o vitamines (no oblideu que prové de la fruita, de manera que té, per exemple, vitamina C i B2). Fixeu-vos que ningú ha parlat de greix. Però això, desgraciadament, tampoc vol dir que no engreixi... Ja ens diuen els metges que l'únic que no engreixa és el que deixem al plat!

El vi no és una beguda baixa en calories, definitivament no és una beguda *light*, però en una dieta saludable s'hi pot incloure una o dues copes de vi. De fet, és un dels aliments bàsics de la nostra famosa dieta mediterrània, fins i tot la Societat Espanyola de Nutrició Comunitària inclou el vi com a aliment recomanable dins d'una dieta sana.

La principal font de calories del vi prové de la seva graduació alcohòlica, és a dir, de l'etanol. Més o menys, podem calcular que una copa de vi contindria entre 80 i 100 calories (afegiu-ne alguna més si es tracta d'un vi dolç).

El problema ve quan no cremem aquestes calories, i davant d'això la millor recepta per mantenir la línia és evitar el sedentarisme i fer una mica d'esport.

Florenci Pla

Qui és qui?

Reconeixeu la persona amb aquest perfil?

1- Si naufraguéssiu en una illa deserta, a qui us agradaria trobar?

Els meus nens.

2- Digueu-nos dues coses (materials) de les quals no podríeu prescindir en la vostra vida quotidiana

El televisor i el DVD.

3- Quina és la vostra virtut més gran?

És difícil de dir. El que per a mi és una virtut per a un altre pot no ser-ho.

4- Quin és el vostre major defecte confesable?

De vegades no puc dissimular el mal humor.

5- Quin és l'últim llibre (pel llibre) que heu llegit (vist)?

L'últim llibre *Mauricio o las elecciones primarias* d'Eduardo Mendoza i l'última pel·lícula *El laberinto del fauno*.

6- Què és el que més us agrada de treballar a la UdA?

Que som pocs i ben avinguts.

7- Digueu-nos una cosa que canviàreu de la UdA

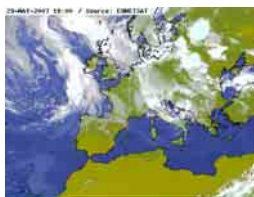
Eliminaria escales.

Solució al Qui és qui? del mes anterior: Betlem Sabrià

Flaixos de llengua

Canvi de temps

Dels records infantils, tinc gravada la imatge del meu padrí quan maleïa l'Antoni Castejon, que va popularitzar la figura de l'home del temps a TV3. Em feien molta gràcia les seves tamborinades (tempesta amb trons, però amb precipitació molt escassa o nul·la) i maregasses (mar amb onades que oscil·len entre els 2,5 i els 4 metres d'alçada), però per mi l'espectacle de debò eren les reaccions irades del meu padrí, que, tot s'ha de dir, era pagès i depenia molt del temps. Segur que es passava una mica amb el pobre Castejon, però a la Terra Ferma són així.

Ara els homes i les dones del temps han agafat un protagonisme espectacular. Són a tot arreu i a tothora, sobretot quan plou a Barcelona i el Bassas, de bon matí, anuncia que plou. Si plou a la Diagonal, plou a Catalunya. En teoria, els meteoròlegs afinen més la punteria que abans, però déu n'hi do la quantitat de pronòstics errats que no oblidem els que hem de regar l'hort i que gairebé denuncien els *pixapins*. (Fa poc vaig veure per la *tele* un madrileny indignadíssim: havia llogat un apartament a la platja i bramava perquè no hi havia dret que fes mal temps; amb el que li havia costat la broma!) I això que moltes vegades els meteoròlegs parlen de "possibilitat de ruixats aïllats que podrien caure de forma puntual a la zona del Pirineu". O sigui: si plou, em mullo; i si em mullo i no plou, em foten garrota-da. Per tant, no em mullo.

Parlant de *ploure*, per què moltes vegades hem de sentir i llegir filigranes com *la pluja va fer acte de presència?* I l'artifici *precipitacions en forma de pluja?* Mira que és fàcil dir *va ploure*, eh? (El verb *ploure* és curiós. Diem: "No vol ploure." Qui no vol ploure? Això no vol dir que la frase *Plou* no tingui subjecte. Totes les frases en tenen, fins i tot *Ploure*, com ho demostra el fet que en francès diuen *Il pleut*. En català i en castellà diem que tenim un subjecte buit, però subjecte; de la mateixa manera que hi ha subjectes humans totalment buits.)

El vent ha de ser *de component* est, que queda més bé que dir *vent de l'est*. Esperar que de tant en tant diguessin *vent de llevant* seria *tenir vent al cap* (tenir el cap ple de pretensions, de vanes il·lusions, etc.). Us hi heu fixat, que els ruixats sempre van *acompanyats* de tempesta, de fang, de calamarsa...?

Hi ha algun home del temps que fa segles que

treballa a la televisió pública catalana (la *seva*) i que encara no sap que els núvols són mitjans, no **mitjos*. És un dubte que fa temps que em rosega: els assessors lingüístics de TV3 passen d'ell? Ningú no li ha dit mai que *mig* és la meitat d'una cosa? Mig tomàquet, mitja poma, mitja marató... Un núvol només pot ser mitjà, és a dir, situat entre dos extrems. Hi ha núvols alts, baixos i mitjans, com també hi ha les classes alta, baixa i mitjana (aquesta última, però, en via d'extinció). Els homes i les dones del temps solen elaborar i presentar la informació meteorològica als mitjans de comunicació. A ells i a elles no cal explicar-los que no és correcte dir que s'ha suspès una botifarrada a causa de la climatologia, però a alguns periodistes algú els hauria de fer saber que la climatologia no en té cap culpa, perquè és la ciència que estudia els climes, les factors que els originen, etc. És com si donéssim la culpa de l'Holocaust a un historiador o a un antropòleg. La meteorologia es dedica a l'observació dels elements del temps i a la recerca dels moviments de l'atmosfera. Conclusió: que ploqui més a la primavera que a l'estiu és un factor climatològic, però que ploqui avui és un factor meteorològic. En qualsevol cas, és més fàcil i més sensat dir que el temps ens ha fet la guitzza, en comptes de maleir la meteorologia i la climatologia. El temps atmosfèric, les condicions atmosfèriques i les condicions meteorològiques són una cosa, i les ciències, una altra.

Abans no se m'acabi l'espai: de la insuperable tamborinada, els espanyols en diuen *tormenta eléctrica seca*, i la maregassa equival a la també prosaica *mar gruesa*; però ells tenen l'entranyable *marejadilla* (marejol).

A Andorra encara hi ha gent que dels núvols en diu *bromes*. Seria interessant de proposar als homes del temps d'Andorra Televisió que de tant en tant diguessin que demà el cel estarà molt embromat, bromós o enlleganyat. Quina cara posarien?

Diuen que broma grassa marca pedregada. La broma terrada és la boira baixa i la de *telarany* és fina; la pixonera no cal explicar-la. Finalment, "quan al cel hi ha brometes, a terra hi ha pastetes", diu la saviesa.

Marc Cortès Minguet

Info-Ud'A

Contractació de nou personal

S'han publicat per edicte (BOPA 09-05-2007 i BOPA 30-05-2007) tres places, dues de personal docent (per al primer cicle en Ciències de l'educació i per al primer cicle d'Infermeria) i una altra de personal no docent (com a tècnic d'administració i serveis). També es necessita professorat col·laboradors en diverses àrees.

Prova d'admissió pels inscrits al primer cicle en Ciències de l'educació

La Universitat d'Andorra organitzarà el dilluns 25 de juny, a les 10.00 del matí, una prova d'admissió per a les nombroses persones que s'han preinscrit als estudis de primer cicle en Ciències de l'educació.

Una seixantena de persones han efectuat ja actualment la seva preinscripció. Les matrícules disponibles, en canvi, estan limitades a 25. Perquè tothom qui ho desitgi tingui l'oportunitat de participar a la prova d'admissió, el període de preinscripció a aquests estudis es manté, tanmateix, obert fins al divendres 15 de juny.

Convocatòria d'ajuts als estudiants per assistir als Premis Octubre

El Departament de Patrimoni Cultural i Política Lingüística, del Ministeri del Portaveu, Cultura i Ensenyament Superior, i la Universitat d'Andorra ofereixen conjuntament cinc ajudes perquè estudiants universitaris del Principat puguin assistir als actes de la 36a edició dels premis Octubre, a València. Entre els dies 24 i 27 d'octubre tindrà lloc aquesta trobada, que inclou el Congrés de mitjans de comunicació: *Libertat d'expressió i qualitat de la informació*; el Congrés de pensament: *Entre el record i l'oblit: la creació social de la memòria*, i l'Encontre d'escriptors: *D'Almansa a avui*. A banda d'aquests congressos, durant la setmana també hi haurà diverses activitats culturals i conferències.

Les ajudes inclouen les despeses de matriculació, el viatge, l'allotjament, la manutenció i el ja tradicional sopar dels Octubre, durant el qual es lliuren els premis a les millors obres de narrativa, assaig, poesia i teatre en català. Cal passar pel Servei de Tràmits del Govern, a la planta baixa de l'edifici administratiu, per recollir la sol·licitud que s'ha d'omplir i presentar abans de les 14.30 hores del dia 13 de juliol del 2007.

Atorgades dues beques per assistir a la XVIII Trobada Empresarial al Pirineu

L'organització de la XVIII Trobada Empresarial al Pirineu, a través de Crèdit Andorrà com a entitat organitzadora, ha becat a dos estudiants de la Universitat d'Andorra per assistir a la Trobada. Els alumnes que han obtingut la beca són:

- Josep M. Planavila Vargas, estudiant del 2n cicle de la llicenciatura en Investigació i tècniques de mercat del Centre d'Estudis Virtuals.
- Ibrahima Niang Niasse, estudiant de la diplomatura en Turisme del Centre d'Estudis Virtuals.

La selecció de les dues candidatures guanyadores s'ha realitzat en funció del recorregut acadèmic dels tres estudiants sol·licitants.

Info-Ud'A

Reunió del comitè organitzador de la Xarxa euroregional universitat-ocupació

Després d'un any i continuant la feina de les primeres jornades euroregionals Universitat – Ocupació, s'ha posat en marxa la xarxa euroregional Universitat – Ocupació. Aquesta xarxa, que té com a objectius millorar la inserció a la feina dels titulats, enfortir les relacions Universitat – Empresa i dur a terme un bon acompanyament de l'estudiant en el seu projecte professional; va tenir la seva primera reunió del comitè organitzador, a les Illes Balears, durant el març de 2007.

Els dies 31 de maig i 1 de juny es va fer la segona reunió del comitè organitzador a Perpinyà organitzat per La Xarxa Vives d'Universitats. La Universitat d'Andorra, com a secretària de la Comissió de relacions internacionals de la Xarxa Vives, presidirà aquesta reunió.

La Universitat d'Andorra es connecta a l'Anella Científica

La Universitat d'Andorra i el Centre de Supercomputació de Catalunya (CESCA) van signar el 8 de maig el conveni que permet la connexió de la Universitat a l'Anella Científica, la xarxa d'alta velocitat que connecta universitats i centres de recerca, i que és gestionada pel CESCA. Aquesta és la primera connexió de fora de Catalunya que es produeix a l'Anella i representa l'oportunitat d'integrar la Universitat d'Andorra a la xarxa europea de recerca.

La connexió a l'Anella Científica representa un salt quantitatiu i qualitatiu fonamental per a l'estratègia de futur de la UdA. La connexió permetrà que la Universitat pugui iniciar nous projectes que requereixin una potent xarxa de comunicacions, a més de sinergies amb d'altres universitats i centres europeus i mundials de recerca.

Visita d'un grup d'alumnes de segona ensenyança de l'escola andorrana d'Encamp

El divendres 25 de maig, en el marc del projecte de l'escola andorrana d'Encamp *Apropem l'escola a l'empresa. Orientació professional*, un grup de 15 alumnes interessats en el sector de les TIC van visitar la Universitat d'Andorra.

L'objectiu de la visita era donar a conèixer als alumnes les formacions en l'àmbit de les TIC que s'ofereixen a la Universitat d'Andorra així com les diferents sortides professionals.

Ponència a les Jornades de Tecnologia Educativa

El grup de recerca en e-learning de la Universitat d'Andorra participarà els propers 25 i 26 de juny a Sant Sebastià a les *XV Jornades universitàries de tecnologia educativa. E-learning: desafíos y oportunidades en universidad y aprendizaje permanente*.

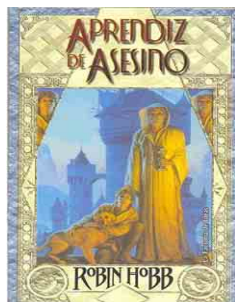
Es presentarà la ponència: *Introducción de las TIC en la metodología de aprendizaje de los programas de formación de la Universitat d'Andorra*.

Agenda de la Universitat

- **25 de juny:** prova d'admissió als estudis de primer cicle en Ciències de l'Educació
- **27 de juny:** visita d'una delegació de l'Université Toulouse II Le Mirail a la Universitat d'Andorra
- **29 de juny:** dinar de final de curs

Postres de música

Recomanacions literàries

Aprendiz de asesino

Robin Hood
La Factoria de ideas
Madrid, 2003

El jove Traspíe, fill bastard del noble príncep Hidalgo hereu al tron del regne del Sis Ducats, veu trasbalsada la seva vida quan entra a formar part, encara que sigui de forma anecdòtica, de la família reial.

Tots, incloent el seu pare el consideren un des-torb, i només el seu avi, el rei *Artimañas*, compartirà amb ell. Però d'una forma inesperada ja que li encarregarà a un íntim col·laborador, del qual ningú no coneix al seva existència, que entreni al jove bastard en l'ofici d'assassí.

Poc a poc el protagonista s'anirà introduint en un món ple d'intrigues polítiques, on la despietada lluita per succeir en el tro al vell rei *Artimañas* el convertirà, sense voler-ho, en el factor clau de la trama.

La misteriosa historia portarà al nostre jove a emprendre un camí ple de perills i traïcions amb un resultat final tant sorprenent com inesperat.

Robin Hobb està considerat un renovador del gènere anomenat literatura fantàstica i amb la seva trilogia *El Vatídico* (a l'edició espanyola cada llibre original està dividit en dos, vegeu els títols al final de l'article) ha venut milions d'exemplars a EUA i a Gran Bretanya.

En aquesta trilogia ens presenta una intrigant història, allunyada de la fantasia més típica de mags, dracs, etc i on se'ns presenta una societat complexa, amb uns personatges molt ben definits amb relacions socials i polítiques força interessants.

La màgia, tot i ser-hi present, no té una presència tan evident com en d'altres llibres d'aquest gènere, encara que a la fi de l'aventura serà un factor important ho farà d'una manera subtil.

Estem davant d'una sèrie que agradarà als afeccionats a la literatura fantàstica, però que també trobaran interessant lectors que no estiguin especialment afeccionats a aquest gènere i busquin un llibre per passar una bona estona llegint.

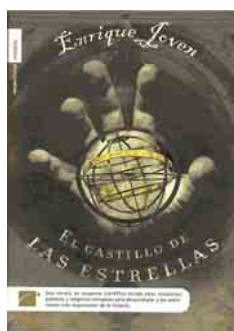
Saga *El Vatídico*:

Aprendiz de asesino
La diplomacia del asesino
Asesino real
La fragilidad del asesino
La búsqueda del asesino
La senda del asesino

Altres llibres ambientats en el mateix univers:

Las naves de la magia
Las naves de la locura

Manuel Cayetano Vieitez

El castillo de las estrellas

Enrique Joven
Roca Editorial
Barcelona, 2007

El manuscrit Voynich, que deu el seu nom a Wilfrid M. Voynich el qual el va adquirir el 1912, és un llibre il·lustrat amb continguts misteriosos escrit fa uns 500 anys per un autor anònim i que té la particularitat que està escrit amb un alfabet no identificat i en un idioma incompreensible.

Molts han estat els criptògrafs professionals i amateurs que han intentat desxifrar-lo, però sense obtenir la traducció d'una sola paraula. Això ha convertit aquest manual en la quimera de la criptografia, tot i que també ha provocat que sortissin veus que denuncien que tot plegat és un elaborat engany i que el llibre no és més que una seqüència de símbols a l'atzar i sense sentit.

Avui en dia el llibre es pot veure a la biblioteca Beincke de llibres rars i manuscrits de la Universitat de Yale (USA).

En el llibre, Hèctor un capellà jesuïta, intentarà dur a terme una tasca que fins ara ningú acon-

seguit: esbrinar els misteris del manuscrit Voynich. Per dur a terme aquesta tasca Hèctor comptarà, a través de la xarxa, amb el suport d'un grup d'aficionats a desxifrar enigmes que l'ajudaran.

A poc a poc, l'Hèctor anirà esbrinant les peripècies del manuscrit al llarg de la seva llarga història i així començaran a aparèixer grans personatges de la història universal com Johannes Kepler o Tycho Brahe que d'alguna manera misteriosa varen tenir relació amb el manuscrit.

Hèctor a través de les seves investigacions intentarà donar resposta a les múltiples incògnites existents al voltant del manuscrit i de la seva llarga història.

L'autor, doctor en astrofísica, utilitza la història del manuscrit per muntar una trama de misteri al seu voltant, on grans astrònoms com Kepler i Brahe hi juguen un paper principal.

Aquest és un llibre per passar una bona estona llegint i de pas conèixer alguna cosa més de grans personatges de la història de la humanitat.

Manuel Cayetano Vieitez

Postres de música

Recomanacions literàries

Els andorrans som així

Pere Moles Aristot
Andorra, 2007

Tot i que l'estil literari no és de la millor factura, el darrer llibre de Pere Moles resulta suggerent i atractiu, i constitueix una lectura fresca i divertida molt recomanable per als calorosos dies d'estiu. Aquest recull de narracions curtes, basades en anècdotes reals, va ser el llibre més venut al nostre país el dia de Sant Jordi. L'autor defineix l'obra de la següent manera: *Es tracta d'un llibre d'històries i curiositats en clau d'humor d'una Andorra en estat de liquidació.*

I prossegueix *En el curs de la lectura d'aquest llibre intentaré contar històries o fets diversos que han*

transcorregut en anys anteriors a la nostra Constitució i que no figuren en els llibres de text o d'història que s'estudien als col·legis...

... la història escrita la protagonitzen els poderosos, és a dir, els reis, les grans personalitats de l'Església i de l'Estat, els militars amb les seves guerres o la gent sàvia amb les seves tesis o filosofies ...

... poques vegades s'escriuen fets protagonitzats per la gent senzilla, que també són essencials per a la coneixença dels pobles. El coneixement d'aquests fets, que és una cosa que em proposo fer, pot ajudar també a reforçar la identitat nacional andorrana".

Univers Bertrana

Pa negre

Emili Teixidor
Barcelona, 2003

Immers en la memòria dels anys de la postguerra i amb tocs de ficció, *Pa negre*, d'Emili Teixidor, té com a protagonista un noi de la Plana de Vic, l'Andreu, que pertany a la banda dels perdedors. El seu pare, home d'ideals republicans, ha

estat empresonat per roig. A tot això, la mare ha hagut de posar-se a treballar a la fàbrica i confia el seu fill Andreu a uns parents que viuen a pagès.

Sara Esqué Boldú

Recomanacions de videojocs

God of War II

PlayStation 2

Kratos està de retorn! El general espartà, al qual deixaven a la fi de la primera part del joc convertit en un déu de l'olimp, torna amb noves aventures. En aquesta segona entrega trobem un Kratos que haurà de passar mil i una peripècies per aconseguir venjar-se de la traïció de Zeus.

L'acció continua desenvolupant-se, com a la primera part, en un món imaginari basat en la mitologia grega. Així personatges com Prometeu, Teseu, Zeus, el Colós de Rodes, els Titans, Pegàs, etc, tindran encontres amb el nostre general. Amb la majoria d'ells, el nostre protagonista haurà de lliurar sagnats i acarnissats combats que faran la delícia dels aficionats, ja que si per alguna cosa destaca aquest joc es per la seva enorme facilitat de jugar. A aquest respecte hem de destacar que s'han introduïts petites variacions que fan encara més destacable aquest apartat del joc. Així trobarem noves armes, com el brutal martell bàrbar, nous poders com perdició de Tifó que farà aparèixer un magnífic arc amb el qual podrem abatre els enemics a distància, noves actituds com la d'escalar parets que combinen trams verticals i horitzontals, la de volar amb el cavall Pegàs, o l'anomenat

amulet dels fados que permet fer transcórrer el temps a velocitat lenta.

L'apartat gràfic continua sent d'una qualitat excepcional, la qual cosa permet gaudir d'uns decorats difícilment superables, i així continuem meravellant-nos amb increïbles palaus, vertiginosos penya-segats, etc.

Una novetat d'aquesta segona part, és la durada del joc, que quasi dobla la de la primera part. I que permet introduir uns vídeos d'excepcional qualitat que fan la història molt més entenedora.

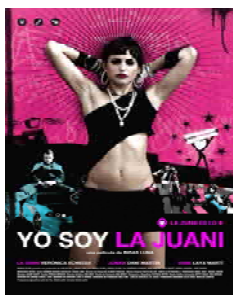
Poden semblar poques novetats per a una segona part, però s'ha de recordar que estem davant d'un joc que ja en el moment de la seva sortida va ser aclamat com un dels millors que PS2 té en el seu extens catàleg.

Hem d'agrair a Sony que no s'hagi reservat aquest títol per a la seva nova i flamant PS3 i així, els que encara juguem amb la PS2 podem gaudir d'un joc que porta les prestacions de la nostra consola fins a límits quasi mai assolits per cap altre joc.

Manuel Cayetano Vieitez

Postres de música

Recomanacions cinematogràfiques

Yo soy la Juani
Espanya, 2006

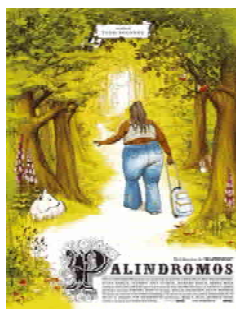
La perifèria de les grans ciutats espanyoles i catalanes estan plenes de Juanis i Jonah, els protagonistes d'aquest estimable drama que signa Bigas Luna. Curiosament, molt pocs cineastes s'havien interessat per retratar un col·lectiu social molt més ampli del que podria semblar a primera vista.

Unes pinzellades: són joves, al voltant de la vintena. Juguen a la Play, viuen a casa dels pares, duen tatuatges de dubtós gust a bíceps o ronyonada, treballen a les caixes dels supermercats, a les perruqueries o als tallers mecànics, escolten música electrònica a tot volum i es gasten els calerons en *tunejar* el cotxe o en sortir de festa nocturna.

L'autor de Lola o Bilbao ens presenta dos personatges tallats per aquest patró: la Juani, que fa una eternitat que surt amb el Jonah, un noi amb poques perspectives de futur i que ja no aguanta més. Té problemes a casa, principalment perquè

al seu pare li agrada massa l'alcohol. I ella vol sortir d'aquesta vida. Vol ser actriu. Té una gran confiança en si mateixa i ningú la podrà aturar. I és que, com diu, *la Juani es lo +*. Bigas Luna vol fer amb Verónica Echegui, l'actriu protagonista, el mateix que va fer amb Penélope Cruz a *Jamón, jamón*. Caldrà veure-la en futurs papers, en altres registres, però el cert és que la interpretació d'aquesta debutant és de nota. Plena de força i d'ingenuïtat, ens retrata una Juani absolutament creïble, una princesa d'extraradi a la que no és difícil admirar. També cal lloar Dani Martín, d'*El canto del loco*, el superficial promès de la Juani. I és que Bigas Luna sembla que es troba molt còmode en aquest realisme, en aquests retrats de la part fosca de la societat espanyola (i catalana) que ja sortien a la mateixa *Jamón, jamón* o a la irregular *Huevos de oro*, crònica del *pelotazo*. Cal destacar també el tractament de la imatge i el protagonisme que tenen els missatges SMS en el film.

Inés Sanchez i Pere Semente

Palíndromos
EUA, 2004

Todd Solondz ha fet del cinema un espectacle nihilista, malsà i devastador. Des que es donés a conèixer amb la sorprenent i brillant *Welcome to the Dollhouse* i es confirmés amb aquella genialitat de la perversió, crueltat i morbositat resolts per la via *comicoirònica* anomenada *Happiness* la seva legió de seguidors creix al mateix temps que se'l veta, s'endarrereixen les seves estrenes, les distribuïdores s'ho repensen dues, tres, quatre, cinc vegades i la sortida de les seves pel·lícules en DVD o estrena minoritària en sales del nostre país es compta per anys d'endarreriment. Podríem dir que es ja, a dia d'avui, un cineasta maleït? ... o potser ja n'era? Acabarà venent els seus propis òrgans per produir el seu proper treball? El director americà, fustigador del conservadorisme i anorreat observador de les conductes humanes que menysprea (algunes tan difícils de tractar com la pederàstia), ens torna a oferir un film absolutament provocatiu i surrealista, amb referents a Buñuel (*Ese oscuro objeto del deseo*), una estètica i actitud de còmic *underground* i un humor negre i paròdic que el confirma com a un dels directors més destacats del cinema independent actual: una espècie d'hibrid indefinible entre John Waters, Woody Allen i Tod Browning.

El punt de partida se centra en Aviva, una adolescent de 12 anys amb una ànsia malaltissa per tenir fills. Vol assegurar-se que, quan creixi, hi hagi algú que l'estimi. És només el principi d'un film que és, en sí mateix, un palíndrom, com les paraules o frases que es llegeixen igual d'esquerra a dreta que a l'inversa (com *Aviva*, el nom de la protagonista), per dir-nos que cadascú és com és. Comencem essent d'una manera i, en el fons, mai no canviem.

Solondz ha implementat, aquest cop, una enginyosa solució per afegir profunditat a la història, creant nivells addicionals de significat que cada espectador podrà interpretar com millor li sembli. Aquesta solució consisteix en emprar a diferents persones per interpretar la protagonista. Així, veurem a Aviva com una noia prima, o una adolescent obesa, o una dona madura, fins i tot, com un nen. Però no es tracta de veure-la en diferents etapes de la seva vida: com a nena, adulta o anciana, sinó com a persones totalment diferents, fins i tot de diferent raça. Pot semblar un recurs fàcil del director a la recerca del mèrit artístic, però la raó darrere aquesta múltiple aparença cobra sentit al final de la pel·lícula, gràcies a l'intel·ligent monòleg d'un personatge que posa en nova perspectiva tot el que haurem vist.

Inés Sanchez i Pere Semente

Postres de música

Criptoaritmètica

La criptoaritmètica consisteix en reemplaçar les xifres per lletres en la transcripció d'una operació aritmètica clàssica. El problema rau en trobar les xifres que corresponen a cada lletra tenint en compte que la primera lletra mai no pot ser zero.

NOTA: Els tres són múltiples de 5.

Es sortejarà un premi entre tots els que facin arribar la solució correcta argumentada a:

butlleti@uda.ad abans del 24 de juny del 2007.

DONALD + GERALD = ROBERT

Florenci Pla Altisent

La foto

Capvespre al Pla

Marc Cortès Minguet

Voleu rebre
l'e-com.Ud'A?

Us hi podeu subscriure enviant un missatge a l'adreça electrònica butlleti@uda.ad. No oblideu d'indicar la vostra adreça electrònica.